

In één klap

IN MAKKELIJKE TAAL

Abbas Khider

Voorwoord

Ik ben Karim Mensy, ik kom uit Irak. Na mijn eindexamen vwo ben ik gevlucht. Niet om de onrust in mijn land. Maar ik had zo mijn redenen.

Mijn familie woont daar nog steeds. Ook al is het in Irak behoorlijk gevaarlijk.

Eigenlijk had ik me alles heel anders voorgesteld.

Ik ben niet op de plek waar ik wil zijn. Mijn leven is heel anders verlopen dan ik wilde.

Hoe dat zo gekomen is? Dat vertel ik in dit boek.

Geboeid

Wat kijkt u bang, mevrouw Simons. Alsof mijn klap u verdoofd heeft. Kijk eens wat ik in mijn jas heb: een rol tape. Daarmee bind ik uw handen vast aan de leuning van uw bureaustoel. En daarna bind ik uw voeten vast. Klaar. En nu plak ik uw rood geverfde mond dicht. Zo, dat was het!

Ik merk dat ik ontspan. Ik steek eerst een joint op, oké? Blowen in een gebouw van een officiële instantie, dat voelt goed. Het is lang geleden dat ik me zo goed heb gevoeld. Bevalt het u niet, die rook in uw gezicht? U hoest zo. En de tape bolt helemaal op ...

Nu zijn we eindelijk zover, mevrouw Simons. Nu kunnen we met elkaar praten. Of u dat wilt of niet. Normaal heeft u nooit tijd voor me. Dus mijn eerste vraag is: Wat is uw voornaam? Heet u Sabine, of Annemarie? O, ik vergeet helemaal dat u geen antwoord kunt geven. Maar u kunt wel met uw hoofd knikken, of niet?

Mijn naam is Karim. Karim Mensy. Hallo. Alweer zo'n buitenlandse naam die je moeilijk kunt onthouden. Weet u wie ik ben? U heeft veel dossiers gelezen.

Ook mijn dossier. En daarna heeft u het weer weggelegd. Voor u was ik waarschijnlijk asielzoeker nummer 3873 of zo. Ontelbare keren heb ik voor uw deur gewacht. Ik heb zelfs nog een nummertje in mijn broekzak. Kijk maar, hier!

Ik hoopte dat u mij een kans zou geven. Dat u begrip zou hebben. Maar u heeft me elke keer weggestuurd. Uw praatjes ken ik uit mijn hoofd. Steeds weer moest ik een bewijs voor iets laten zien. En steeds weer moest ik wachten, wachten, wachten. Zelfs 's nachts, in mijn dromen.

U heeft me zojuist niet herkend, toen ik uw kantoor binnenkwam, of wel? Ik ben de laatste jaren veel veranderd. Vroeger was ik mollig en had ik een baard. Nu draag ik geen baard meer. Een moslim met een baard ... dat zou dom zijn. Dan denkt iedereen meteen dat ik een terrorist ben. En ziet u? Mijn kleren zitten veel te ruim. Door het harde werken in de bouw ben ik flink afgevallen.

Mevrouw Simons, ik wil in alle rust met u praten. Van mens tot mens. Daarom ben ik vandaag naar u toe gekomen. Om u mijn verhaal te vertellen.

Borsten

Ik heb u nooit verteld wat de echte reden was voor mijn vlucht uit Irak. Luistert u goed.

Tot mijn veertiende was ik een heel gewone jongen. Ik had een sterke, gladde borst en een krachtige stem. Zwart, glanzend haar. En indringende, scherpe ogen zoals die van een roofvogel. Ik had een soepel en sterk lijf. Vol trots liep ik over het grote plein in onze buurt in Bagdad. Met blote voeten en bloot bovenlijf. De zon scheen op mijn gebruikte huid.

Toen veranderde mijn lijf. Mijn schouders en borstkas werden breder. Mijn stem werd lager. Ik kreeg overal haar. En ik kreeg interesse in seks. Ineens droomde ik over blote vrouwen. Op de wc op school keek ik met andere jongens naar foto's van blote vrouwen. We masturbeerden.

En toen begon het grootste drama van mijn leven ... Op een dag stond ik onder de douche. Ik voelde met mijn hand over mijn borstkas. Ik schrok. Het leek alsof mijn borst dikker was geworden. In het begin maakte ik me daar niet druk om. Ik dacht, dat komt misschien doordat ik me zo vaak aftrek. Maar de dagen daarna leek het alsof mijn lijf helemaal gek was geworden.

Mevrouw Simons, ik kreeg borsten. Echte borsten! Elke dag voelde ik hoe ze ronder en voller werden. Na een paar weken had ik geen harde mannenborst meer, maar een echte vrouwenboezem. Ik was geschokt. Ik liep steeds weer naar de badkamer om in de spiegel te kijken. Ik voelde afschuw en angst. Wat was er met mijn lichaam gebeurd? Ik was in een monster veranderd.

's Nachts droomde ik over dingen die mij nog banger maakten. Ik droomde over mannen die mijn borsten kusten en mij verkrachtten. Dan schreeuwde ik. Ik schrok wakker, en was nat van het zweet. Ik keek meteen in de spiegel naast mijn bed. Ik zag niet mijn eigen gezicht. Maar dat van mijn vriendin Hayat.

Ik moet nog even een jointje draaien, mevrouw Simons. Het is namelijk niet makkelijk voor mij om over Hayat te vertellen. Zij is de oorzaak van veel problemen in mijn leven. 'Hayat', dat betekent 'leven' in het Arabisch.

Ik leerde Hayat kennen toen ik acht was. Ze was bijna twee jaar ouder dan ik. Haar schoonheid betoverde me. Ze was lief, maar ze liet niet over zich heen lopen. Haar bruine haar leek op de manen van een raspaard. Haar ogen straalden als de maan in een zomernacht. Ze had een klein neusje.

Iedereen vond Hayat het knapste meisje van onze buurt. Maar ze had het niet makkelijk. Want ze was doof en stom. Ze kon n iet horen en niet praten. Toch begrepen wij elkaar goed. Zij praatte met haar handen en ogen. Toen Hayat dertien werd, kreeg ze borsten. Ze werd steeds vrouwelijker. Ik was bang dat iemand haar van mij zou afpakken. Alle mannen staarden naar haar.

Op een dag wachtte ik voor de ijssalon op haar. Zoals elke dag na school. Maar Hayat kwam niet. Na een poosje besloot ik haar te zoeken. Ik klopte aan bij haar ouders. Niemand deed open. Ik keek door het raam. Niets. Het huis was leeg. Pas de volgende avond kreeg ik te horen dat de familie van Hayat verhuisd was. Waar naartoe? Dat wist niemand. Waarom? Dat wist iedereen. Behalve ik. Pas een paar dagen later vertelde iemand mij het gruwelijke verhaal.

Hayat was bij drie mannen in de auto gestapt. Een buurmeisje had dat gezien. De mannen zijn met de auto naar de rand van onze buurt gereden. Daar hebben ze haar verkracht en vermoord. Haar lijk hebben ze gewoon in het zand laten liggen. Hayats ouders wilden niet dat de burens iets over de moord zouden horen. Ze schaamden zich. Daarom hebben ze hun koffers gepakt en zijn ze vertrokken. Niemand weet waar naartoe.

Ik heb me vaak voorgesteld hoe Hayat heeft
geleden. Steeds weer droomde ik over haar laatste
ogenblikken.

Hoe ze voor de school speelt waar ze niet naartoe
mag. Omdat ze doofstom is.

Hoe ze een leuke jurk met bloemetjes draagt.

Hoe we samen naar een park gaan, waar een klein
meertje is.

Hoe ik haar een kus op haar wang geef.

Hoe we dan allebei een andere kant opgaan. Maar
Hayat komt nooit in het huis van haar ouders aan.

Ik droom van de zwarte auto die bij haar stil houdt.

Over de mannen die haar met een mooi boek de
auto in lokken.

Ik zie voor me hoe de mannen Hayat bewusteloos
slaan.

Ik word vaak trillend wakker als ik deze droom heb.

Beste mevrouw Simons ... Soms denk ik dat

Hayat de rest van mijn leven bij mij wilde zijn.

Daarom heeft ze na haar dood haar borsten aan
mij geschonken. Daarom werd ik zo'n ongewoon

iemand. Een man met een prachtige penis en een
vrouwenboezem.

Ik begon strakke hemden en wijde kleding te

dragen. Zodat niemand mijn borsten kon zien.

Ik was bang om verkracht te worden.

Ik ging niet meer naar het zwembad. Voetballen deed ik ook niet meer. Ik wilde niet dat iemand mijn borsten kon zien bij het omkleden. Ik bleef veel thuis. Ik verzamelde stripverhalen, begon te tekenen en verzong verhalen. Ik dacht steeds vaker aan zelfmoord.

Ik wilde een vriendin.

Maar hoe moest ik dat aanpakken?

Ook nu nog ben ik bang dat mensen mij uitlachen.

Ook nu nog denk ik dat vrouwen van mij walgen.

En dat mannen mij in elkaar willen slaan.

Mevrouw Simons, u denkt misschien: wat heeft dat alles met zijn vlucht uit Irak te maken? Nou ... Toen ik eindexamen vwo had gedaan, moest ik in militaire dienst. Op tv zag ik soldaten met ontbloot bovenlijf. Hoe zouden zij naar mij kijken als ik met wiebelende borsten naast hen zou lopen?

Ik had gehoord hoe goed de artsen in Europa zijn. Dat ze heel goed zijn in opereren. Zo'n operatie was wel duur. Maar daar zou ik wel wat op verzinnen. Ik wilde zo graag een gladde mannenborst. Tegen mijn vader zei ik: 'Papa, ik wil studeren. Ik wil naar het buitenland.' Ik wilde gaan werken om genoeg geld te verdienen voor de operatie. Mijn vader vond het goed.

Ik kon het haast niet geloven. Hij gaf mij zelfs zijn spaargeld. Ik begreep wel waarom. Mijn oudste broer was in de oorlog gestorven. Mijn jongste broer was bij zijn geboorte overleden. 'Ik wil jou niet ook nog verliezen', zei mijn vader. 'Ga!' Ik viel hem van geluk om de hals.

De volgende dag al nam mijn vader contact op met een vriend van hem. Die woonde in Parijs. Via hem vond ik een mensensmokkelaar.

Dat was het begin van mijn reis, mevrouw Simons.